

Sergin (17) praat met zijn handen. Hij zit vol verhaal, maar kan het alleen kwijt aan dove vrienden of aan z'n leraren en opvoeders. Met de hulp van een tolk Vlaamse Gebarentaal breekt MAKS! het muurtje rond Sergin af. "Maak maar lawaai. Dat stoort niet."

"Laat ze maar zagen,,

► **MAKS!: Naar school gaan zonder de leraar te horen, lukt dat?**

Sergin: "Niet in een gewone school. Ik leerde Vlaamse Gebarentaal in het Jonghelinckshof, een lagere school voor doven en slechthorenden in Antwerpen. Nu volg ik les in de Speciale Beroepsschool Emmaüs, waar ze me voorbereiden om de perfecte onderhoudsassistent te worden. Ik doe er tuinbouw, hout, schilder- en decoratiewerk. Aangezien ik doof ben sinds mijn geboorte, moet je mij niet vragen om te zwijgen; veel lawaai maak ik niet."

MAKS!: Kon je als kind makkelijk communiceren?

Sergin: "Dat deed ik met wat primitieve gebaren. In mijn geboortedorp Mitrovica in Kosovo was er geen school waar ik als dove terecht kon. Ik bleef thuis en voetbalde tot ik een echte krak was. Tot mijn zevende woonden we daar, nu hebben we een huisje in Antwerpen. Wij zijn thuis met zes, ik ben de oudste. Mijn jongste broer is ook doof."

MAKS!: Waarom zijn jullie weggegaan uit Kosovo?

Sergin: "We zijn gevlucht voor de oorlog. Ik was ongelofelijk bang. Ik zag de oorlog, maar hoorde hem niet. Alles rondom mij werd kapot geschoten. Huizen, straten, zelfs mensen. Onze woning lag in puin. De vlucht duurde vreselijk lang: we trokken naar Albanië, Italië, Duitsland en opnieuw naar Italië, maar nergens konden we blijven. We leefden jaren tussen hoop en wanhoop. De zoektocht eindigde in België waar we in 2006 de Belgische nationaliteit hebben gekregen. Ik zag mijn familie nog nooit zo gelukkig als toen we het nieuws ontvingen."

MAKS!: Wil je ooit terug naar je land van herkomst?

Sergin: "Neen. Kosovo roept enkel negatieve herinneringen op. Ik ben heel gelukkig dat ik in België woon. Hier krijg ik de kans om bij te leren en vind ik met wat geluk een job. Ik zou graag schilder worden, liefst bij een firma waar nog andere slechthorenden werken. Met mijn eerste loon wil ik mijn liefde bezoeken in Frankrijk, of eens goed gaan shoppen met mijn vrienden. Misschien spaar ik het wel om later een auto te kopen."

MAKS!: Waar hang je rond na schooltijd?

Sergin: "In mijn vrije tijd ga ik het liefst op stap met vrienden van de dovenschool. Dan kletsen we voluit in gebarentaal. Nederlands schrijven is moeilijk. Onlangs leerde ik door het project 'Luisterogen' nieuwe woorden over 'trein en reizen' zodat ik in mijn eentje de trein kan nemen. Daar heb je wel een pak lef voor nodig. Als ze een boodschap afroepen, kan ik die niet horen. Ik neem wel elke dag de tram naar school. Dat lukt goed."

MAKS!: Ervaar je doof zijn echt als een handicap?

Sergin: "Je ziet mijn handicap niet onmiddellijk. Daardoor beland ik soms in gênante situaties. Sommige mensen geloven niet meteen dat ik doof ben. Met een zichtbare handicap is het misschien makkelijker. Maar ik maak me geen zorgen. Als ik me wat down voel, troost ik me met de gedachte dat ik de saaie gesprekken en speeches niet moet horen. Laat ze maar zagen. Ik ben perfect gelukkig."

"Sommige mensen geloven niet meteen dat ik doof ben,,